

[Poul Boeg.]

Jeg vil dernæst gerne gøre et par bemærkninger om det spørgsmål, som mange ordførere har været inde på, det, jeg nævnte som det andet hovedspørgsmål, nemlig problematikken med bemyndigelser. Forholdet er her det, at der gives en vidtgående bemyndigelse, for øvrigt i flere paragraffer, men jeg holder mig blot til et enkelt hovedeksempel, den centrale § 4, hvor man i øvrigt — lidt mere i parentes bemærket — kan undre sig over, hvorfor denne kompetence nu er overflyttet til undervisningsministeren i stedet for til statsministeren efter den gamle lov, men hvor den centrale regel jo er den, at — jeg citerer fra § 4, stk. 2:

„Godkendelse må ikke meddeles, hvor dette skønnes betænkeligt af hensyn til sikkerheden“ osv.

Det er jo en af disse meget vide gummi-standarder, at noget er „betænkeligt“; det kan udfyldes og fortolkes på allehånde måder, det er et meget vidt tøjlr, man dér giver administrationen og forvaltningen. Det ville vi være betænkelige ved, og vi tilslutter os den opfattelse, der her er kommet til orde, at det rigtige vil være, at det i de enkelte tilfælde bliver folketinget selv, der træffer beslutningen.

Til sidst et par bemærkninger om det tredje hovedspørgsmål, nemlig hvilken procedure folketinget skal anvende ved behandlingen af dette store problemkompleks. Der kan vi fra centrum-demokraternes side give tilslutning til den idé, der har været fremsat om at finde et andet forum; der er for mange forskelligartede problemer involveret, mange problemer, der er alt andet end juridiske, til, at det ville være naturligt blot at lade denne sag behandle i retsudvalget. Om det så skal være et ad hoc-udvalg, eller om det måske snarere skulle være en kommission, hvor man inddrog eksperter, sådan at man ikke blot fik dem ind til høringer, men inddrog dem fast, kan vi selvfølgelig se på efterhånden. Men vi tilslutter os altså den opfattelse, at vi i dette spørgsmål skal finde et specielt forum til behandling af sagen.

Poul Dam (SF):

Denne debat er jo meget interessant, men falder, så vidt jeg kan se, på en underlig måde mellem stolene, fordi man dels taler

om de principielle ting vedrørende atomanlæg — og det kan man ikke nå at komme tilstrækkelig meget ind på — dels prøver at snakke en lille smule om selve lovforslaget.

Vi skal, som det er sagt før, have en stor energidebat, og vi skal vel også have generelle debatter på andre felter, der har forbindelse med dette her, så jeg skal i det store og hele lade de principielle spørgsmål ligge til den tid.

Lovforslaget er, som det er blevet sagt tidligere, væsentlig en revision af loven fra 1962, et tidspunkt, hvor virkeliggørelsen af atomkraftanlæg var noget, der lå meget langt ude i fremtiden, og hvor man derfor kunne tage det hele som noget forholdsvis abstrakt. Nu er det øjeblik jo ved at nærme sig, hvor man skal afgøre, om vi skal have atomkraftanlæg eller ikke, og derfor får lovforslaget en helt anden realitetskarakter.

Jeg synes nok, at man på denne baggrund må sige, at det kapitel II, vi har, og som er overtaget fra den gamle lov, i dag må betragtes som uacceptabelt. På et tidspunkt, hvor man væsentligt tænkte på nogle små forsøgsanlæg og lignende ting, som lå i størrelsesordenen mellem Risø og almindelige eksperimenter i fysiklokalerne i skolerne, var det rimeligt, at undervisningsministeren tog sig af det.

Nu er sagen så alvorlig og væsentlig, at det må være en folketingsafgørelse, om vi skal have atomkraftanlæg, og jeg er i og for sig af den principielle opfattelse, at der bør være en speciel anlægslov for hvert enkelt anlæg, man i givet fald tænker sig. Om vi så skal have dem, det kræver en meget omfattende oplysningsvirksomhed, og det har tidligere ordførere jo sagt meget om, men jeg tror ikke, at nogen af dem i deres bemærkninger har givet udtryk for, hvor omfattende denne oplysning må være. Det bør være en oplysning til folketinget naturligvis, og det bør være en oplysning til hele befolkningen, og det er langt mere, end man kan klare med at kalde 2—3 eksperter ind og høre, hvad de har at sige.

Ekspertene er som bekendt uenige, og ikke ret mange af dem synes at være fuldt ud a jour med den meget omfattende litteratur, der findes herom på alle verdens sprog. Man klarer det i hvert fald ikke med at henvise til 2—3 kronikker, og man klarer det slet ikke med at fastslå, som hr. Poul